

Necessitem una política d'emigració

La lectura històrica del nostre present més immediat és que la crisi ha disparat el debat sobre la conveniència de tenir una estructura d'estat per gestionar temes d'estat. També és un fet assumible que el pragmatisme és la força motriu: la font primera d'informació no són idees abstractes ni universals, sinó dinàmiques socials i polítiques reals. En aquest context, les dades de l'INE consoliden ja una tendència i fan més explícita una realitat. Tenim més persones que surten que no pas que entren, i cada vegada es tracta més de gent jove, preparada i nascuda a Catalunya. La pregunta que ens hem de plantejar és si hem de deixar o no que aquesta dinàmica es vagi desenvolupant sense planificació política. En aquest punt, necessitem definir una política d'emigració ja! En donaré diverses raons.

D'entrada, els indicadors de crisi no són solament econòmics, sinó també tendències de la mobilitat humana. Estem davant d'una qüestió molt seriosa per a una societat catalana que es planteja un projecte nacional i d'estat clar. Si hem d'admetre que la sortida de joves és irreversible, cal passar d'una situació de *laissez faire*, pròpia d'una fase de diagnòstic, a la intervenció política, una intervenció que ha de tenir diverses coses clares d'entrada.

És important invertir la psicologia dels joves que marxen. No ens podem permetre que entre ells regni el ressentiment i la impressió d'haver estat abandonats pel seu propi govern. És a dir, s'ha de convertir aquesta dinàmica, que inicialment és negativa, en alguna cosa positiva, i en aquest sentit cal que el Govern faci una política

d'inversió: els joves adquiriran competència lingüística, cosmopolitisme, experiència laboral especialitzada i òptima, idees de creativitat i innovació i un llarg etcètera, que pot servir clarament com un recurs per assegurar el desenvolupament futur de Catalunya. Fer una política d'emigració és dissenyar una política proactiva perquè totes aquelles competències i capacitats que desenvoluparan fora reverteixin després en benefici de la nostra societat. Els nostres joves han de poder marxar, no fugir –com ho fan ara–, acompanyats per un govern que pensa en termes nacionals i generacionals.

Per tant, s'hauria de debatre com més aviat millor quina planificació es pot fer del retorn d'aquests emigrats. Cal fins i tot una àrea o agència en immigració i emigració o en

RICARD ZAPATA-BARRERO

DIRECTOR GRITIM-UPF

L'actual camp qui pugui és més propi de molts dels països d'origen dels nostres immigrants

exterior que s'ocupi de saber més: qui són; on van; per què marxen; quin perfil familiar, social i educatiu tenen, i de fer un diagnòstic tan precís com sigui possible. El més oportú seria una carta als que marxen en què el Govern fes una oferta d'assessorament i defensa del tipus *consular*. Igualment, es

pot preveure una oficina que doni informació sobre potencials destins i ajudi la gent que vulgui marxar a fer-ho, però amb una intencionalitat temporal, per assegurar que es continuï projectant el seu futur a Catalunya. Fins i tot, diria jo, el Govern hauria d'actuar com a principal organisme públic que busqui ocupació a l'estranger, i que gestioni la mobilitat catalana amb un ordre digne d'un estat de la UE, en lloc de permetre la situació de

campi qui pugui que tenim ara, més pròpia de molts dels països d'origen dels nostres immigrants.

Sabem que en aquests moments hi ha empreses que s'enriqueixen d'aquesta nova dinàmica demogràfica. Molts joves i menys joves, però molt ben preparats (els nostres cervells, empresaris, executius i directors, etc.), estan disposats a pagar molts diners. La proliferació d'aquestes empreses, la seva actuació sense visió pública, sense valors, no es pot permetre. El Govern també ha de posar normatives i ser el primer a proporcionar un servei públic en aquest camp. Pots ser aquí el departament de Treball hauria de tenir alguna cosa a dir-hi, així com el nostre món empresarial, que podria veure-hi una oportunitat per externalitzar la seva producció i comerç, i fins i tot per reorientar-la si la té massa concentrada en un país com Espanya. Ajuntem dinàmiques socials i polítiques!

En definitiva, hem de definir una política d'emigració ja. Si no actuem amb rapidesa, estarem com als anys 60 del segle passat. Si actuem i dissenyem un pla d'acció, serem una societat occidental i democràtica avançada, que sap convertir en recurs el que inicialment pot ser vist com a inconvenient. Des del meu punt de vista, aquesta qüestió és tan greu com la pobresa, i hi està directament vinculada: si es quedessin, aquestes persones passarien a engrossir l'índex de pobresa. Per tant, el primer pas important, i condició indispensable de tota la reflexió pragmàtica que proposo, és que des d'ara el Govern reconegui institucionalment aquestes noves dinàmiques demogràfiques com a indicador de crisi, i que per tant es proposi ja un pla d'actuació digne d'un estat avançat.

CRISTINA CALDERER